

Χρησμολογῶν συνεκοινῶνεις μετὰ τῶν ἐπιταφίων ῥαψῶδων, ἢ ἀπὸ τῆς Ἀχερουσίας ἀπελάμβανες τῆς μυσταγωγικῆς πομπῆς, ἢ ἡ ἡχώ τοῦ ψαλμοῦ των σοὶ ἐξήγγειλε; Τὸ μαντεῖον τῆς Περσεφόνης δὲν σοὶ ἀπέκρυψε τὸ πένθος, ὅπερ τότε ἠπλοῦτο ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ.

II

Στοναχαί, πνοαὶ συντριμμάτων...

Ἡ ἀρχαιότης ὁμιλεῖ διὰ γρίφων καὶ ἀποκαλύψεων.

Ἡ ἀρχαιότης συντετριμμένη!

Καὶ ἡ Τέχνη, πιστὸς τοῦ Κάλους φρουρός, ἀπλῶναι, ὡς δύο νέφη λευκά, τὰς πτέρυγας, καὶ μετὰ στοργῆς, μετὰ σεβασμοῦ, μετὰ περιπαθείας περιβάλλει τὰ σιγῇ, ἀλλ' ἀναπνέοντα συντρίμματα.

Ἐν φῶς θείας εὐεργεσίας μεταμορφοῦται εἰς ἀρχάγγελον, ἵνα προστατεύσῃ εἰς τοὺς ἀτιμῆτους τάφους τὴν ζωὴν τῶν νεκρῶν.

Καὶ φυλάττει ἕκτοτε τὸ μεγαλεῖον των, ὅπερ μεταδίδεται εἰς τὸν κόσμον διὰ τῶν αἰώνων.

Ἡ Τέχνη!

Τιμῆσατε τὴν εὐεργετίδα, τὴν προστατίδα. Χαιρετήσατέ την, ὦ τέκνα τῶν ἀναμνήσεων...

ΑΔΙΚΩΝ

NEKPOI KALLITECHNAI

(1900—1901)

ΤΟ λήξαν ἔτος 1900 ἠρίθμησε πολλοὺς καλλιτέχνας νεκρούς. Ὁ θάνατος ἐθέρισεν ἀρκετὰς κορυφάς, ἐν τῇ ταχείᾳ δὲ ταύτῃ ἐπιθεωρήσει, θέλομεν μνημονεύσει τὰς θλιβερωτέρας διὰ τὴν Τέχνην στερήσεις, δι' ὧν ἔκλεισεν ὁ πένθιμος ἀπολογισμὸς ὁλοκληροῦ αἰῶνος.

Οἱ ἐπιφανέστεροι τῶν θανόντων κατὰ τὸ 1900 καλλιτεχνῶν εἰσὶν οἱ ἑξῆς:

Ὁ ἱστορικὸς ζωγράφος Λουδοβίκος Λεμπρὺν ὅστις κατήρξατο τῆς θλιβερᾶς προπομπῆς, θανὼν τῇ 11 Ἰανουαρίου. Τὸν ἠκολούθησεν ὁ ἀνδριαντοποιὸς Ἰωσήφ Δίσσελδερφ, ὁ ζωγράφος Fedor Klages θανὼν ἐν Ῥωσσίᾳ, ὁ Ruski, ὁ Ménier, ὁ Schrader (ἱστορικὸς ζωγράφος θανὼν ἐν Βερολίνῳ).

Ἐν Γερμανίᾳ ἀπέθανον οἱ περισσότεροι: A. Henning (ἱστορικὸς ζωγράφος), Ruland, Kannengiesser, Kock, A. Nisius, E. Hartmann, Max Koner (προσωπογράφος), Choulant, H. Riegel (διευθυντὴς Μουσείου), Majer, Kozics, Reinold, Rosse, Kùsthardt, M. von Munkacsy, A. Seitz, H. Max, Ed. Ille, P. Socuhay.

Ἐν Γαλλίᾳ ὁ μέγας γλύπτης Ἀλ. Φαλγκιέρ (19 Ἀπριλίου), ὁ Ἀντώνιος Βιλόν, ζωγράφος ἀψύχου φύσεως (28 Αὐγούστου), A. Pichon (ἱστορικὸς ζωγράφος).

Ἐν Ἀγγλίᾳ ὁ διευθυντὴς τῆς Ἐθν. Πινακοθήκης F. Burton.

Ἐν Δανίᾳ ὁ Φρέουντ (6 Ἀπριλίου).

Ἐν Ῥωσσίᾳ ὁ I. Αἰδαζόφσκις (2 Μαΐου), ὁ Ἰσαὰκ Λέβιταν, ὁ Μιχ. Βασίλιεβ.

Ἐν Οὐγγαρίᾳ ὁ N. Kölle, ἐν Βελγίῳ ὁ Wriendt (ἱστορικὸς ζωγράφος), καὶ ὁ θαλασσογράφος Clays.

*

Ἄλλ' οἱ ἐπιστημότατοι νεκροὶ εἶνε οἱ τὸν Δεκέμβριον θανόντες, ὁ ἐν Βιρτσβούργῃ θανὼν (4 Δεκεμβρίου) Γουλιέλμος Λεϊβλ καὶ ὁ ἐν Βερολίνῳ (20 Δεκ.) Κάρολος Βέκκερ.

Ὁ Λεϊβλ θεωρεῖται ὡς ἀνήκων εἰς τὴν τάξιν τῶν μεγάλων ζωγράφων οἵτινες ἐκλείσαν τὴν τελευταίαν τριακονταετίαν τοῦ 19 αἰῶνος. Ἀπὸ πολλοῦ ἔπασχεν ἐκ καρδιακοῦ νοσήματος. Ὁ θάνατος αὐτοῦ δὲν ἐνεποίησε ἰδιάζουσαν αἰσθησιν, διότι ὑπὸ τοῦ πολλοῦ κοινοῦ ἐν Γερμανίᾳ δὲν ἦτο γνωστὴ ἡ μεγίστη ἐπίδρασις αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ἐξελίξεως τῆς Γερμανικῆς Τέχνης. Ἀποδίδεται κατὰ πολὺ εἰς τὰς ἐργασιὰς αὐτοῦ τάσεις καὶ τὴν ἀποστροφὴν ἣν ἠσθάνετο νὰ ἀποστέλλῃ ἔργα εἰς ἐκθέσεις. Ἐλάχιστα δ' ἔργα ἄλλω; ὑπάρχουσιν αὐτοῦ εἰς τὰς ὁμοσίας πινακοθήκας.

Ὁ Γουλιέλμος Λεϊβλ ἐγεννήθη τῇ 22 Ὀκτωβρίου 1844 ἐν Κολωνίᾳ. Κατ' ἀρχὰς χειρῶνάς εἰκοσαετῆς ἐτράπη εἰς τὴν σπουδὴν τῆς ζωγραφικῆς καὶ ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τοῦ Μονάχου καὶ τὸ πρῶτον ἐμαθῆτευσεν παρὰ τῷ Πιλότῳ, ἀλλ' ἐπειδὴ ἀπῆρσε τὸ θεατρικὸν τῆς τεχνοτροπίας αὐτοῦ, ἠκολούθησε τῷ ὀξείῳ καλλιτέχνῃ Ἀρθούρῳ Ρόμπεργ. Ἐξέθεσε δὲ, τὸ πρῶτον, τῷ 1869 ἐν τῇ ἐκθέσει τοῦ Μονάχου. Μεγίστην δὲ ἐντύπωσιν ἐνεποίησαν εἰς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τὰ ἐν τῇ ἐκθέσει ἔργα τοῦ Courbet, οὗ τὴν βαθύτητα ἐν τῇ ἀπεικονίσει τῆς ἀπλῆς φύσεως καὶ τῷ ἐσωτερικῷ συνδυασμῷ των χρωμάτων ἐθεώρησεν ὡς ἀποτελοῦσαν τὴν ἀληθινὴν τέχνην. Μετὰ ταῦτα, ἕνεκα τοῦ ἐκραγέντος πολέμου, ἐπ' ὀλίγον διέτριψεν εἰς Παρίσιους, τὸ δὲ ἄριστον τῶν ἐκεῖ φιλοτεχνηθέντων ἔργων θεωρεῖται ἡ κατακεκλιμμένη ἐπὶ διθανίῳ «Ἑταίρα». Κατόπιν, ἐπέστρεψεν εἰς Μόναχον, ἐξ οὗ, δυσαρεστηθεὶς κατὰ τινων ἀντιτεχνῶν, ἀνεχώρησε καὶ ἐξῆσε τὸ ἐπίλοιπον τοῦ βίου αὐτοῦ κυρίως εἰς Aibling χωρικοὺς ἀναστρεφόμενος καὶ μετὰ τοῦ πιστοῦ φίλου Sperl. Ἐνταῦθα, μακρὰν τοῦ θορύβου τῆς μεγάλης ζωῆς ἐποίησατο τὰ ἄριστα τῶν ἔργων του, ὧν διαπρέπεισι δύο πίνακες «Οἱ πολυτικοὶ τοῦ χωρίου» καὶ ὁ «Ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ». Διὰ τῆς ἰσχυρᾶς καὶ ἀπροσπονήτου αὐτοῦ τέχνης ἐμπράκτως κατέδειξεν ὅτι καλὴ γραφικὴ δύναται

ΕΛΛΑΣ

Θ. ΘΩΜΟΠΟΥΛΟΣ.— Τὰ μάτια τῆς ψυχῆς.

(Βραβεῖον γλυπτικῆς ἐν τῷ Μαρασλείῳ διαγωνισμῷ τῶν Φιλοτέχνων).

Β. ΚΟΝΤΟΠΟΥΛΟΣ.— Ἀδροκρόμη. (Ἐλαιογραφία).

Δ. ΓΕΡΑΝΙΩΤΗΣ.

Ρεμβασμός.

(Κρητιδογραφία).

νά ύπάρξη καὶ ἄνευ ἀπομιμήσεως τῶν ἀρχαίων καὶ ἡ μέθοδος αὐτοῦ ἔσχεν μεγίστην ἐπίδρασιν ἐπὶ πολλῶν ἐξόχων ζωγράφων. Οὐδεὶς ζωγράφος ἦτο κάλλιον αὐτοῦ πεποικισμένος· αἱ καλλιτεχνικαὶ ἀρεταὶ παρ' αὐτῷ ἦσαν συνδεδεμέναι μὲ μυθώδη, οὕτως εἰπεῖν, δεξιότητα χειρός. "Ο,τι ἔβλεπεν ἡδύνατο νὰ τὸ ζωγραφίσῃ καὶ εἰς τοῦτο μόνον περιορίσθῃ, ἐπομένως ὁ κύκλος τῶν ἐμπνεύσεων του εἶναι στενός. Ἐμπνέεται ἐκ τῆς καθαρᾶς πραγματικότητος καὶ ἀπεικονίζει μόνον τὰ περὶ αὐτὸν ὄντων πρόσωπα. Ἐν γένει εἶνε ὁ σημαντικώτερος πραγματικὸς ζωγράφος ὃν ἡ Γερμανία παρήγαγεν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Holbein.

Ὁ Βέκκερ, θανὼν τὸ ὀγδοηκοστὸν ἔτος, εἶνε ὁ ὑστάτος καὶ σπουδαιότατος ἀντιπρόσωπος τῆς γνωστῆς ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Τέχνης Βερολιναίας σχολῆς τῶν coloristes. Ἐμαθήτευσε παρὰ τῷ Klöber καὶ ἔλκυσθεις ἐκ τῶν τοιχογραφιῶν τοῦ διδασκάλου του ἀπεφάσισε λεπτομερέστερον νὰ σπουδάσῃ τὴν τοιαύτην τεχνοτροπίαν καὶ μετέβη τῷ 1843 παρὰ τῷ Ἑρρίκῳ Hess ἐν Μονάχῳ. Μετὰ ταῦτα διέτριψεν ἐν Παρισίοις καὶ Ῥώμῃ μέχρι τοῦ 1847. Χάρις

εἰς τὴν γνωριμίαν αὐτοῦ μὲ τὸν Γουλιέλμον Κάουλμπαχ, μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν αὐτοῦ κατώρθωσε νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν ζωγραφῆσιν τοῦ νέου μουσείου καὶ ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν Νισιδιῶν ἐξωγράφησεν ἑξ ἀρίστας παραστάσεις ἐκ τοῦ σχετικοῦ ἐξηγμένας μύθου. Μετὰ ταῦτα μετέβη εἰς Βενετίαν ἔνθα διὰ τῆς μελέτης τῶν μεγάλων Ἰταλῶν coloristes ἀπεκαλύφθη ζωηρότατα ἡ ἰδιοφυΐα αὐτοῦ. Δύναται δὲ νὰ θεωρηθῇ ὡς πρόδρομος τοῦ Μάκκαρτ, καίπερ οὗτος κάλλιον ἡσθάνετο τὸ μεγαλότεχνον ὕψος τοῦ Βερονέζ. Ἐν τοῖς πίναξιν τοῦ Βέκκερ, ἀνευρίσκει τις λαμπρῶς ἀπεικονισμένους πάντας τοὺς

τύπους τῆς ἰσχυρᾶς πόλεως, πρὸ πάντων δὲ θαυμάζονται αἱ «*Ἀπόκρυφ ἐν Βενετία*». «*Ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Δύρρερ παρὰ τῷ Τισιανῷ κτλ.*»

Ὁ Κ. Βέκκερ, οὗ τὰ κάλλιστα ἔργα ἐφιλοτεχνήθησαν μετὰ τὸ 1856 καὶ 1880, δὲν κατώρθωσε νὰ συλλάβῃ τὸ βάθος τοῦ ἀθανάτου κάλλους τῆς Ἀναγεννήσεως καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν τῶν ὄντων προσώπων αὐτῆς. Ἐν ἅπασιν αὐτοῦ τοῖς πίναξιν τοῦναντίον, ἐπανερχονται αἱ αὐταὶ εὐειδεῖς μᾶλλον ἢ χαρακτηριστικαὶ μορφαί, αἱ αὐταὶ κατὰ συνθήκην στάσεις καὶ τὰ

αὐτὰ πολυποικίλα χρώματα, ἐν γένει δὲ στερεῖται βαθύτητος. Οὐχ ἦττον ἀναμφίρηστος ὑπῆρξεν ἡ ἐπίδρασις αὐτοῦ ἐπὶ πολὺ χρονικὸν διάστημα ἐπὶ τῆς Βερολιναίας Τέχνης.

Ἀλλὰ καὶ τὸ 1891 ἠρίθμησεν εὐθὺς ἅμα τῇ ἐμφανίσει του ἐπιφανεῖς νεκροῦς, ἐνθυμηθὲν καὶ τὴν πτωχὴν Ἑλλάδα.

Διὰ τὸν Γ'ύζην, ἐγράψαμεν ἤδη εἰς τὴν «*Ἐπετηρίδα τῶν Φιλιστέχνων*». Ἀλλὰ ἐξακολουθεῖ ἀκόμη ἐν Γερμανίᾳ θρηνοῦμενος ὁ θάνατός του. Οὕτω, τὸ ἐν Μονάχῳ ἐκδιδόμενον καλλιτεχνικὸν περιοδικὸν «*Kunst für Alle*» κρίνει τὸν θάνατον αὐτοῦ ὡς βαρυτάτην ἀπώλειαν

διὰ τὴν ἐν Μονάχῳ τέχνην. «*Ὁ Νικόλαος Γ'ύζης, κατὰ τὸν ἀρθογράφον, κατελέγεται μετὰ τῶν ἐπιφανεστάτων καὶ μάλιστα προσωπικῶν μορφῶν τῆς συγχρόνου γραφικῆς. Οὐδεμιᾶς χώρας ἢ σχολῆς τεχνοτροπίαν ἀποκλειστικῶς ἠκολούθει· ἦτο ἀκραιφνὴς ἰδανιστής. Ἀλλ' ὁ ἰδανισμὸς αὐτοῦ ἐν τῇ τέχνῃ οὐδὲν εἶχε τὸ ψυχρὸν ἢ τὸ ἀκαδημαϊκόν, μάλιστα δὲ τὰ τῆς τελευταίας δεκαετηρίδος αὐτοῦ ἔργα, ἀνεπόλουν τὴν ἀρχαίαν ἐλληνικὴν τέχνην διὰ τὸ αἰθέριον καὶ ἀσύλληπτον τῶν ἀπεικονιζομένων μορφῶν, ὡς ἰδίᾳ καταδεικνύεται τοῦτο ἐν τῇ *Ἑσπρῇ Συμφωρίᾳ*. Ἡ πινακοθήκη τοῦ Μονάχου ἔχει λαμπρὸν πίνακα*

Ὁ Γ'ύζης ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ του.

αὐτοῦ: «Τὰς Ἀπόκρως ἐν Ἑλλάδι», ἡ δὲ τῆς Δρέσδης ἕτερον, «τὸν Ὀρνιθοκλίεπτην τῆς Σμύρνης». Ὁ Γύζης ἠρέσκειτο μεγάλως νὰ ἀπεικονίσῃ ἀπλούστατα ἀντικείμενα τῆς ἀψύχου φύσεως, καρπὸν ἐπὶ παραδείγματι, μικρὰν ἀνθοδέσμην ἢ ἄλλο τι παρόμοιον.»

Τὰ ἔργα ἅτινα ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ του κατέλιπε μετὰ θάνατον ὁ Γύζης, ἐταξινομήθησαν καὶ ἐξετιμώθησαν ὑπὸ ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν Γερμανῶν ζωγράφων Μίλλερ, διενθυνοῦ τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Μονάχου, Λέμπαχ, Λαϊφτς, Βιλλιάιδερ καὶ Καουλθαχ.

Ἐκτὸς ὀγδοήκοντα περίπου ἡμιτελῶν σχεδιασμάτων καὶ μικρῶν σημειώσεων γραφικῶν, τὰ ἔργα τὰ ἄξια λόγου ἀνῆλθον ἐν τῇ ἀριθμῇ εἰς 114.

Ἐκ τούτων τὰ τελειωμένα διαιροῦνται 1) εἰς Συνθέσεις, 2) Κεφαλὰς, 3) Νεκρὰν Φύσιν, 4) Σχέδια.

Ἐκρίθη ἐκ τῶν συνθέσεων ὡς ἀνωτέρα ἢ «Πτήσις τῶν πνευμάτων τῆς Τέχνης».

Τὰ πνεύματα, καταναυσώμενα ἐκ τοῦ ἁρμονικοῦ ἤχου τοῦ ὀργάνου τῆς Μούσης, ἀνίπτανται εἰς τὰ ὕψη. Τὰ πλεῖστα ζητοῦν ν' ἀναρριχηθῶν ἐπ' αὐτῆς. Ἐν τῶν πνευμάτων φθάσαν εἰς τὰ ὕψη τανύει τὰς πτέρυγας του. Ἀνωθεν τούτου ἵπταται ἕτερον εἰς φωτεινὰς σφαῖρας. Τρίτον καταπίπτει, καὶ εἰς τὸ βάθος ἄλλα πνεύματα μένουσιν ἀποκαρδιωμένα μὴ δυνάμενα νὰ ἐξαρθῶν.

Ἡ ἀλληγορικὴ αὕτη παράστασις, θαυμασίᾳ τὴν ἐμπνευσιν καὶ ἀπαράμιλλος τὴν ἐκτέλεσιν, εἶνε ἐν τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ Γύζης, ἐκ τῶν ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ του ὁ ἔργων τὸ μεγαλείτερον (ὕψους 3. 50 ἑκατ. καὶ πλάτους 2. 50) διατιμηθὲν εἰς 30, 000 μάρκα.

Δευτέρᾳ εἰκὼν εἶνε τὸ «Προσκύνημα». Συμπαθὲς ἄρρωστον κοριτσάκι ριψοκινδυνεύει, συνοδευόμενον ἀπὸ τὴν θλιμμένην μητέρα του, τὸν μακρυνὸν δρόμον πρὸς τὴν ἐκκλησίαν τῆς θαυματουργοῦ Θεοτόκου. Εἶχε τάξει χρυσὴν καρδίαν καὶ τὴν φέρει μαζύ του. Ἀλλ' εἰς τὸν δρόμον αἱ δυνάμεις τὸ ἐγκαταλείπουν. Πίπτει λιπύθυμον. Ματαίως μὲ τὸ ἀπληπισμένον βλέμμα τῆς ἡμέτηρ ἀτενίζει ἱκετευτικῶς τὸν οὐρανόν. Ἡ λαμπὰς ἥτις ἐμελλε νὰ καὶ εἰς τὴν εἰκόνα τῆς Παρθένου διὰ τὴν ὑγείαν, ἐχρησίμευσεν ὡς ἡ νεκρικὴ λαμπὰς τοῦ δυστυχοῦς κορασίου. Ἀνυπέρβλητον εἶνε τὸ πάθος καὶ ἡ ὀδύνη. ἡ διακεχυμένη εἰς τὰς δύο φυσιογνωμίας. Ἡ εἰκὼν διετιμώθη 10, 000 μάρκα.

«Ὁψοκομιστής». Φορτωμένος μὲ κάνιστρον γλυκυσμμάτων καὶ μὲ δύο φιάλας οἴνου κρεμασμένος ἐκ τοῦ ὤμου αἰσθάνεται ἔντρομος, ὅτι τὸ λωρίον, διὰ τοῦ ὁποίου ἐκρατοῦντο αἱ φιάλαι, ἐρράγη καὶ ὀλόκληρον τὸ φορτίον του ἐκινδύνευε νὰ συντριβῇ. Τὸ αἶσθημα τοῦτο τοῦ τρόμου ἀποδίδει μετὰ θαυμαστῆς τέχνης ὁ ζωγράφος εἰς τὴν ἐκφρασιν τοῦ ὀψοκομιστοῦ (10, 000 μάρκα).

Ἡ «Συμφωνία τοῦ Ἑωρος» εἶναι ἡ τελευταία σύνθεσις. Ὁμιλος πνευμάτων ἵπταται ὑπὸ τὸν ἥχον οὐρανίας μουσικῆς ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὴν γῆν. Φῶς καὶ μῦρον ἐκπέμπεται. Ἀλλ' ὅπου τὸ ἰδανικόν προσκρούει εἰς τὸ γήινον, ἀναφαίνεται ἡ πρώτη ἄκανθα (25, 000 μάρκα). Αἱ Κεφαλὰι, δεκαεννέα τὸν ἀριθμόν, εἶνε: Κεφαλὴ μικρᾶς Ἑλληνίδος, Ἑλληνος μοναχοῦ, παιδὸς ἐξ Ἀνατολῆς, Ἑλληνόπαιδός μὲ ἐρυθρὸν σκούφον, Μοναχοῦ, Νεαπολιτάνου μὲ ἐρυθρὸν κασκέτον. Ἀνδρὸς μὲ λευκὸν τουρβάκον (παστέλ). Συρίζον παιδίον, Κεφαλὴ κορασίου, Μινιόν, Χωρικοῦ μὲ σκούφον, Γέροντος, Μελέτη παιδὸς ἐξ Ἀνατολῆς, Κορασίου μὲ λυτὴν κόμην, Κεφαλὴ γέροντος, Περιβεβλημένη γραῖα μὲ μαῦρον μανδύλι τῆς κεφαλῆς. Ὁ προσκυνητὴς τῆς Μέκκας. Κοράσιον ἐκ Μεγάρων.

Εἰς τὴν «Νεκρὰν Φύσιν» ἀνήκουσι: Καπὼνι, Ἀχλάδια, Ρόδια μὲ αὐγὰ πασχαλινά, Ἰχθὺς, χοιρομήριον καὶ σαλσιστότον, Ρόδα καὶ ὑάκινθοι, καὶ ἄλλα.

Ἡ διατίμησις τῶν Κεφαλῶν καὶ τῆς Νεκρᾶς Φύσεως ποικίλλει ἀπὸ 600—5000 μάρκων.

Εἰς τὰ σχέδια: Ἡ Μεταμέλεια. Εἰς τὸ βάθος τῆς εἰκόνης φαίνεται πλησιάζων ὁ ἄγγελος τῆς Συγγνώμης ἐνῷ ἀπὸ τοὺς πόδας τοῦ υἱοῦ, εἰς ὅφρι, συμβολίζων τὰς τύψεις τῆς συνειδήσεως, ἀπομακρύνεται. Τὴν δυσχερῆ θέσιν ἀναπαριστᾷ διὰ Φαύνου ἐπιζητούντος νὰ ἐπισύρῃ πρὸς ἑαυτὸν Νύμφην.

Νύμφη ἀστείχομένη μετὰ τοῦ Ἑρωτος. Τέσσαρα σχεδιάσματα εἰς μίαν εἰκόνα παριστῶντα τὸ πνεῦμα (σχέδιον διὰ τοιχοκολλήσεως τῆς Ἑταιρίας τῆς τέχνης τοῦ Μονάχου). Κεφαλὴ τῆς Ποιήσεως (σχέδιον διὰ μετᾶλλιον τοῦ Ὡδείου Ἀθηνῶν). Πνεῦμα κρατοῦν Λύραν καὶ τέλος ἕτερον σχέδιον διὰ τοιχοκολλήσεως.

«Ὁ Ἀπολωλὸς υἱός». «Ἡ ψυχὴ τοῦ καλλιτέχνου». «Ὁ Χάρις» κατὰ τὴν ἐλληνικὴν παράδοσιν ὡς πορθημὸς τοῦ Ἀχέροντος. Ὁ «Αἰὼν». Εἰς τὸν πίνακα τοῦτον ἀπεικονίζονται ἀριστερᾷ μὲν αἱ ἐπιστῆμαι, ἡ φιλοσοφία, ἡ θεολογία, ἡ μαθηματικὴ κλπ. δεξιᾷ δὲ αἱ τέχναι, ἡ μουσικὴ, ἡ ζωγραφικὴ, ἡ ἀρχιτεκτονικὴ, ἡ γλυπτικὴ κλπ. ἀκολουθεῖ δὲ ἡ ποίησις ἡ κατανύσσουσα πάσας διὰ τῆς ὥδης.

«Ἡ Φήμη» (τίτλος ἐφημερίδος).

Ἡ τιμὴ τῶν ἔργων τῆς κατηγορίας ταύτης ποικίλλει ἀπὸ 800 μέχρι 5000 μάρκων.

Ἡμιτελεῖς ἐλαιογραφίαι καὶ σχέδια εἶναι τὰ ἑξῆς:

«Ἡ Χαρά». (Ἡ Χαρὰ κατελθοῦσα ἵσταται εἰς τὸ μέσον χοροπιδούντων παιδίων). Τὸ πρῶτον σχέδιον τῆς εἰκόνης ταύτης εὐρίσκεται εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις ἐργαστήριον τοῦ καλλιτέχνου, εἰς μίαν ἀδιέξοδον πάροδον τῆς ὁδοῦ Θεμιστοκλέους.

«Ἡ Δόξα τῶν Ψαρρῶν».

Καταδιώξεις κλέπτου εις τὴν Τουρκικὴν ἀγοράν.

« Ἡ Ἀράχνη » (ἡ Ἑλληνικὴ βασιλοπούλα), ἥτις ἠθέλησε νὰ συναγωνισθῇ μὲ τὴν Παλλάδα Ἀθηνᾶν εἰς τὴν τέχνην τῆς ὑφάνσεως, μεταμορφωθείσα καὶ τιμωρηθεῖσα ὑπὸ τῆς θεᾶς διὰ τὴν ὑπεροψίαν τῆς.

« Ἀπόκρεω ἐν Ἀθήναις, » (Τὸ πρωτότυπον εὐρίσκεται εἰς τὴν Πινακοθήκην τοῦ Μονάχου). Μετημφισμένοι εἰσπορευόμενοι ἀπροσδοκῶς γελῶντες καὶ ἀστεϊζόμενοι εἰς οἰκογένειαν συγκεντρωμένην περὶ τῆς τραπέζης μίαν ἐσπέραν τῶν Ἀποκρεῶν. Σκηναὶ ἐκ τοῦ Ἀγῶνος τῆς Ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλλάδος.

Τουρκικὸν Θέατρον. Ἑλληνικὸς Χορὸς. Ὁ Χριστὸς ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ. Ἑλληνικαὶ οἰκογενειακαὶ σκηναί. Ἑλλήν ραψῶδός καὶ ἄλλα τινα σχέδια.

Ἐπίσης ἀπέθανεν ἐν Καινιγγξβέργῃ τῇ 8 Ἰανουαρίου 1901 ὁ διακεκριμένος τοπιογράφος Μᾶξ Σμιττ γεννηθεὶς ἐν Βερολίνῳ τῇ 23 Αὐγούστου 1818.

Ἀπέθανε τέλος ὁ Ἀρνόλδος Μπαϊκλιν (Böcklin), ἐν Ἀγίῳ Δεμενίκῳ τοῦ Φιεζόλε τῇ 16 (ν) Ἰανουαρίου 1901.

Δημοσιεύσαμεν ἐν ἄλλῃ σελίδι ὁμοιοτάτην εἰκόνα του ἐν προτομῇ, κατὰ σχέδιον τοῦ R. Engelmann.

Ὁ Μπαϊκλιν ὑπῆρξεν εἰς τῶν ἐπιφανεστάτων συγχρόνων καλλιτεχνῶν. Ἐγεννήθη ἐν Βαίλε τῷ 1827, ἐκ πατρὸς ἐμπόρου ὑφασμάτων.

Ἐσπούδασεν κατ' ἀρχὰς ἐν Γενούῃ, ἐν Βουζέλλαις, ἐνθα ἐφορτεύθη ἐκ τῶν Φλαμανδῶν ζωγράφων, ἐν Παρίσι, ἐν Ρώμῃ. Ἡ οἰκογένειά του ἔνεκα πολιτειακῶν λόγων κατεστράφη, διήνυσεν οὖν ἔτη πέντε. Ἐνυμφεύθη ἐπίσης πτωχὴν κόρη, ἀλλ' ὥραιαν, ἥτις πλειστάκις τῷ ἐχρησίμευσεν ὡς πρότυπον τῶν εἰκόνων του. Τὰ πρῶτα του ἔργα ἐξέθηκεν ἐν Μονάχῳ. Ὁ « Πᾶν παῖζων τὸν αὐλόν », ἐφείλκυσε τὴν γενικὴν προσοχήν.

Κατόπιν διωρίσθη καθηγητὴς τοῦ Πολυτεχνείου τῆς Βαϊμάρης, ἀλλὰ ταχέως ἐγκατέλειψε τὴν θέσιν ταύτην, ἐγκατασταθεὶς ἐν Ῥώμῃ. Ἡ ὥραια φύσις τὸν ἐκράτησεν ἐκεῖ ἐπὶ πενταετίαν ἐργασθέντα παραγωγικώτανα. Περιῆλθε ἀρκετὰ μέρη κατόπιν ἐν Γερμανίᾳ, Ἰταλίᾳ καὶ Ἑλβετίᾳ, προσκτησάμενος μεγάλην φήμην.

Ἡ Ἑλληνικὴ μυθολογία πολλάκις καὶ ἐξόχως ἐνέπνευσε τὸν μέγαν Γερμανὸν ζωγράφον.

Πλέον τῶν πεντήκοντα ἔργων του δύναται νὰ καταταχῶσιν εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν. Ἐξ αὐτῶν ἀρκεῖ νὰ ἀναφέρῃ τις τὰ ἐξῆς: Ἰδεῶδες τοπίον (1855), τὸ Κυνήγιον τῆς Ἀρτέμιδος, Πόλις παρὰ τὰς ὄχθας τῆς θαλάσσης, Ποιμὴν φυλάττων τὸ ποίμνιόν του, Ρωμαϊκὸν καπηλεῖον, Ἡ Μαγδαληνὴ θρηνοῦσα τὸν Χριστόν, Ἡ Μοῦσα τοῦ Ἀνακρέοντος, Ἡ μάχη τῶν Κενταύρων, Ὁ Τρίτων καὶ αἱ Νηρηίδες, Ὁ Φαῦνος, Ἡ Σειρήν, Ἡ Ἀποκαθήλωσις, Ἡ Φθινοπωρινὴ Ἑσπέρα, Τὸ Ἑαρινὸν Ὀνειρον, Ἡ Νῆσος τῶν Νεκρῶν, Ὁ Προμηθεύς, Τὸ Ἱερὸν Δάσος, Ὁ Θεὸς δεικνύων εἰς τὸν Ἀδάμ τὸν Παράδεισον, Αἱ Ναϊάδες παίζουσαι, Ἡ Σιγὴ τοῦ Δάσους, Ναυτικὸν εἰδύλλιον, Ἀφροδίτη.

Ὁ Μπαϊκλιν ἐν τῇ τελευταίᾳ παγκοσμίῳ ἐκθέσει τῶν Παρισίων εἶχεν ἐκθέσει μίαν ἀπὸ τὰς πολλὰς αὐτοπροσωπογραφίας του.

Εἰκόνας ἔργων τοῦ Μπαϊκλιν θέλομεν δημοσιεύσῃ ἐν τῇ « Πινακοθήκῃ » λίαν προσεχῶς.

ΑΓΓΛΙΑ

Εἰκόνας βασι-

λίσσης Βικτωρίας

Ὁ μέγας Ἀγγλὸς ζωγράφος Οὐμβέρτος Σκρόμπερ ἐξέτελεσε ἐν ὑδατογραφίᾳ τὴν εἰκόνα τῆς βασιλίσσης Βικτωρίας, ἐξηπλωμένης ἐπὶ τῆς νεκρικῆς κλίνης. Ἡ εἰκὼν αὕτη ἐγένετο τῇ ἐντολῇ τοῦ νέου βασιλέως Ἐδουάρδου. Προτελευταία εἰκὼν τῆς βασιλίσσης ἐν μεγάλῳ μεγέθει εἶνε, ἡ τοῦ Benjamin Constant, ἐν ἐρυθροπῶ βάθει, χάριν τῆς ὁποίας ἐπὶ μακρὸν διέμεινεν ὁ Γάλλος καλλιτέχνης ἐν Λονδίνῳ. Ἡ εἰκὼν αὕτη, ἥτις θεωρεῖται ἀπὸ τὰ δυνατώτερα ἔργα τοῦ Constant ἐξετέθη ἐν τῇ τελευταίᾳ ἐκθέσει τῶν Παρισίων ὑπ' αὐτῆς τῆς Βασιλίσσης

— Ἐν Λονδίνῳ ἐγένετο διαγωνισμὸς μεταξὺ τῶν σπουδαστῶν διὰ τὸ βραβεῖον Cresswick. Θέμα ἦτο: « Ρυάκιον διασχίζον πεδιάδα ». Τὸ βραβεῖον ἔλαβεν ὁ Board.

— Εἰς τὴν New Gallery τοῦ Λονδίνου ἐξετέθη συλλογὴ τῶν ἔργων τοῦ Ἀγγλοῦ ζωγράφου Richmond, ἀκαδημαϊκοῦ. Τὰ ἔργα του ἀρκετὰ τὸν ἀριθμὸν, ἐπεκρίθησαν μᾶλλον. Φαίνεται μελετήσας τοὺς μεγάλους ζωγράφους καὶ πιστεύων εἰς ἐν μέγα ἰδεῶδες. Ὁ Richmond ζωγραφίζει ὅ,τι σκέπτεται καὶ ὅχι ὅ,τι βλέπει. Ἐπίσης εἰς τὴν Dudley Gallery διωργανώθη ἐφέτος « Ἐκθεσις τοπίων », κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα. Κατὰ τὴν ἐκθεσιν ταύτην διεκρίθησαν αἱ ἐν πλῆρει φωτὶ σπουδαὶ τοῦ L. Thomson.